

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiæ Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXXIV. Statum hominis, Gratiâ carentis, miserrimum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXXIV.

*Statum hominis, Gratia caren-
tis, miserrimum esse.*

Non descripsimus Gratiam suis coloribus; sed indicia fecimus, quibus ad cogitationem ea dignam, altiore consideratione, ducamur. Sancti Patres varijs nominibus, aliunde translatis, eam exornant. Vocatur enim ab eis Hortus, Arbor vitæ, Balsamum, Oleum lætitiæ, Adeps & Pinguedo animæ, Sal, Cibus dulcissimus & saluberrimus, Benedictio dulcedinis, Stola prima, Vestis nuptialis, Vestitus deauratus, Oculus sponsæ, Pignus Spiritûs Sancti, Pluvia, Ros matutinus, Aqua viua, Puteus aquarum viventium, Lux animæ, Sol, Iris, Ignis, Thesaurus in vasis fictilibus, Mater bonorum omnium. Quibus omnibus licet addideris alia plurima, nunquam sufficienter præstantiam eius expresse-
ris: vrpote quæ non, nisi à Deo, perfe-
ctè

ctè comprehendatur. Talis igitur ac
 tanta cùm sit, intelligitur, statum ho-
 minis iusti felicissimum, peccatoris au-
 tem multo miserrimum esse. De priore
 nihil addemus, pauca de isto.

I. *Nonne ego vos duodecim elegi, & ex
 vobis vnus diabolus est? Ioan. 6.* Tam mi-
 ser est status hominis, Gratia Dei caren-
 tis, vt Deus ipse in lingua humana nul-
 lum vocabulum reperiat, quo satis eum
 declaret. Christus in Euangelio nomi-
 nat Canes, Porcos, Vulpes & Lupos:
 eius Præcurfor Genimina viperarum,
 Dauid equos & mulos, tauros furentes,
 aspides & basiliscos: Isaias dracones &
 struthiones, Ezechiel scorprios, Iob ti-
 grides. Quia, vt Boëtius ait *lib. 4. consol.*
prosa 3. quidquid à bono deficit, esse
 desistit: quo fit, vt mali desinant esse,
 quod fuerant. Et quamuis homines
 fuisse, humani corporis species osten-
 dat, tamen probitate deserta humanam
 amisere naturam, versi in belluas: imò
 in Nihilum. Quia secundùm eloquia
 diuina, peccatum Nihil est, & homines
 sunt

fiunt Nihil, cum peccant: autore S. August. tract. I. in Ioan. Quin etiam peiores Nihilo. Melius est enim omnino non esse, quàm peccare. Quia peccatum est contrarium tam rerum naturæ (præcipuam enim naturam, Rationalem, corrumpit) quàm ipsi Autori, Governatori, & Ultimo Fini totius naturæ; quem, quantum est in se, euertit & exturbat è Mundo. Vnde etiam Christum, vt satisfaceret pro peccato, extinguui, & mori oportuit. Cum itaque peccatum sit peius Nihilo, potiùs eligendus foret interitus totius mundi, quàm vnum peccatum: mallétque, si posset, mundus ipse non esse, quàm in se habere talem hostem sui Autoris. Denique vt Gratia hominem in gradu quodam diuino, sic peccatum constituit in Esse diabolico. Ita Dominus ipse proditorem suum, *diabolum* nominauit; non vtique substantia, sed voluntate; quia erat voluntarius dæmon, vt ait S. Chrysostomus. In Apocalypsi cap. 20. *Mors & Infernus missi sunt in stagnum ignis. Que mors, nisi pecca.*

CONSIDERATIO XXXIV. 289

peccatum? quis Infernus, nisi peccator, domicilium demonum? Habitant enim in illo spiritus nequam, sicut in iusto Spiritus Sanctus, *Matth. 12.* Et ut iusti Patrem habent in cælis, ita peccatores Christus dixit esse ex patre diabolo. Neque hoc mirum, cum sint etiam peiores diabolo. Sunt enim illo inferiores naturâ, peccato pares, aut etiam superiores. Nam ille solùm Creatorem offendit, hi etiam Redemptorem. Neque hoc tantùm semel, sed sapissime: ut mirum sit eos à diabolo tolerari secum in eodem carcere, qui toties iniuriosi fuerunt in Misericordiam Dei, mirum autem non sit, eos atrociter ab eo torqueri.

II. *Abominabilem fecisti decorem tuum. Ezech. 16.* Quid erat pulcrius, quàm videre Saulem regem, ita rectum ac simplicem, sicut est puer vnus anni; Dauidem ita mansuetum, ut sine arrogantia posset commemorari apud Bonitatem Diuinam; Salomonem ita sapientem ac pium, ut toti Mundo esset

mira-

mirabilis? Et tales quidem fuerunt, cum essent in Gratia: at ubi hanc perdididerunt, quid foedius & abominabilius fuit illis omnibus? Saul ambitione, temeritate, peruicacia, furore, periurio, vindictæ cupiditate, superstitione, odio, rabie, desperatione, sui ipsius homicida turpissimè perijt. Dauid tum in Uriam innocentem & integerrimum virum; cum in deuictos hostes, edidit ea exempla, quæ plusquam barbaræ crudelitatis, non pristinæ mansuetudinis eius speciem habent: Nam *fecit super eos tribulas, & trahas, & ferrata carpenta transire, ita vt dissecarentur & conuererentur. Sic fecit Dauid cunctis urbibus filiorum Ammon. 1. Paral. 20.* Salomon autem, ille amabilis Domino, in quantas foeditates prolapsus est, omni Sardanapalo magis vxorius, auarus, impius, ac turpissimus idololatra? Verè abominabilem fecerunt omnes hi reges decorem suum. Idem faciunt, quicunque Gratiâ perdunt. Etenim pulcritudo consistit in convenientia partiû,

ad

CONSIDERATIO XXXIV. 291

ad vnum spectantium. Summa autem
 in peccato est inconuenientia & per-
 turbatio, vt ratione præditus homo
 ab vltimo suo Fine, & Conditore de-
 sciscat, animam subijciat corpori, intel-
 lectum sensui, bruto appetitui liberam
 voluntatem. Monstruosum est, si quis ha-
 beat partes corporis non ad vnum spe-
 ctantes, verbi causa, duas manus sini-
 stras, vel vnam viri, alteram infantis.
 Turpe, si vnus corporis partes ordi-
 nem suum perturbent; vt si pedes
 manuum, nares aurium, oculi manuum,
 vbera genarum locum inuaderent.
 Portentosum, si diuersi generis partes
 in vnum conueniant; vt si cornua bo-
 uis, iubam leonis, proboscidem ele-
 phanti, rostrum aquilæ, vngulam vrsi
 haberet aliquis homo. His omnibus
 multo deformior est ille, qui peccat.
 Denique omnia illa decora, quæ dixi-
 mus animæ provenire à Gratia, tollun-
 tur peccato, & obliterantur oppositis
 probris: quæ hîc non vberius explica-

ri, sed attentè sigillatim considerari expedit.

III. *Qui autem contemnunt me, erunt ignobiles. 1. Reg. 2.* Horrendum dictu, Maiestatem diuinam contemni à quocumque. Et hoc tamen facit omnis, qui peccat. Etenim proposita illi, ex vna parte, infinita Dei bonitate, gloria, Maiestate, Potentia, pulcritudine, sapientia, suauitate, ac ceteris eius excellentijs; vnà cum innumeris obligationibus ei seruiendi, propter immensa beneficia Creationis, Redemptionis & Sanguinis Christi, nec non amicitia ipsius, & maximis præmijs, si seruaue- rit eius iustissimam & sanctissimam legem, ad quod offert ipse auxilium suum: ex altera parte, sitiante sangui- nem ipsius diabolo, cum suis ludibrijs, & promissis in hac vita leuissimis, in altera verò supplicijs infinitis, miser, Deo neglecto præfert immanissimum hostem; & vt satisfaciat vni cupiditati suæ, eligit inimicitias exercere cum Deo, rursus crucifigens sibimetipsum Fi-
lium

lium Dei, & ostentui habens, exponensque ludibrio. *Heb. 6.* Homo, vilis creatura, miseris oblitus, non alium quempiam Deum, vero Deo æqualem pulcritudine, potentiâ, benignitate; sed vanissimam voluptatem præponit soli vero Deo, Optimo Maximo, summæ beatitudini, Conditori & ultimo Fini vniuersorum, Legislatori supremo, Domino Mundi, Redemptori, Patri, & Iudici suo. Heu qualis est iste contemptus? quæ ignominia? *Iterum eum interimunt, derident diuina, eludunt sancta, insultant spiritui, sanguinem sanctum veluti communem contemnunt, peccant in Mittentem, in Passum. & in Testificantem, ait S. Clemens 6. Constit. 15.*

O quali sensu animi sui quæta est Æterna Sapientia. *Ioan. 8.* cum dixit, *Ego honorifico Patrem meum, & vos inhonorastis me?* Ego eiusdem cum Patre meo naturæ ac gloriæ, honorifico illum vsque ad eò, vt vitam pro eius honore deponam, & ipse me clarificat claritate æterna, Vos autem, terra & cinis, inhonorastis

norâstis me, & tam enormiter quidem.
*Obstupefcite cali, & porta eius desolamini
 Vehementer. Ierem. 2.* Sed nunquid im-
 pune contemptum hunc ferent? Non
 ferent, sed *qui me contemnunt, inquit,
 erunt ignobiles.* Verè ignobiles, quia Deo
 odibiles & abominabiles, vt nullo crea-
 ro intellectu comprehendi possit,
 quantum sit odium, quo Deus auersa-
 tur peccatum. Quantus quantus est
 Deus, totâ Essentiâ suâ infinita id odit:
 ipsâque Essentia Dei est odium peccati.
 Ita odit ac detestatur peccatum, vt ad
 eius amolitionem non pepercerit Filio
 suo carissimo; sed ipsemer, pro alieno
 peccato, voluerit eum conterere. *Isa.*
53. Non quouis modo castigare, sed
conterere dicit. Perniciosa sunt odia
 ciuium, dira fratrum, periculosa con-
 iugum, nefanda parentum & libero-
 rum. Quo maior esse debet aliquorum
 vnio, quo maior est connexio ac de-
 pendentia, eo perniciosior & magis vi-
 tanda est eorum dissensio. Letalis est
 in corpore membrorum discordia; &

CONSIDERATIO XXXIV. 295

si quid confractum, aut loco suo dimo-
tum sit, ferri non potest. Quanto igitur
magis refugienda est alienatio hominis
à Deo, à quo multo magis dependet,
quàm ciuis à ciue, frater à fratre, con-
iux à coniuge, filius à patre, membrum
à capite. Quò erupturum sit hoc diffi-
dium, vidit Isaias *cap. 1. Conteret scele-
stos, & peccatores, simul: & qui derelique-
runt Dominum, consumentur.* Et ne fi-
niendam putemus consumptionem,
adiungit: *Et erit fortitudo vestra, ut fa-
milla stuppæ, & opus vniuersum, quasi scin-
tilla: & succendetur utrumque simul, &
non erit, qui extinguat.*

CONSIDERATIO XXXV.

*De modis acquirendæ, seruandæ,
augendæ Gratia Dei.*

IVsta illatio, si tantum bonum sit
Gratiæ, omnibus modis enitendum
ad illam. De his modis, quia in
promptu sunt integri libri, nos paucula